

LEENA
LEHTOLAINEN

*Korkean
paikan
lumo*

TAMMI

LEENA LEHTOLAINEN

MARIA KALLIO -SARJA

- Pimeän risteys, 2023
Jälkikaiku, 2020
Viattomuuden loppu, 2017
Surunpotku, 2015
Rautakolmio, 2013
Minne tytöt kadonneet, 2010
Väärän jäljillä, 2008
Rivo Satakieli, 2005
Veren vimma, 2003
Ennen lähtöä, 2000
Tuulen puolella, 1998
Kuolemanspiraali, 1997
Luminainen, 1996
Kuparisydän, 1995
Harmin paikka, 1994
Ensimmäinen murhani, 1993

HENKIVARTIJA-SARJA

- Ilvesvaara, 2021
Tiikerinsilmä, 2016
Paholaisen pennut, 2012
Oikeuden jalopeura, 2011
Henkivartija, 2009

MUU PROOSA

- Korkean paikan lumo, 2024
Juhannustulet, 2023
Joulupukin suudelma, 2021
Valapatto, 2019
Tappajan tyttöystävä, 2018
Turmanluoti, 2018 (Kirjan ja ruusun päivän kirja)
Kuusi kohtausta Sadusta, 2014
Luonas en ollutkaan, 2007
Viimeinen kesäyö ja muita kertomuksia, 2006
Jonakin onnellisena päivänä, 2004
Kun luulit unohtaneesi, 2002
Sukkanauhatyttö ja muita kertomuksia, 2001
Tappava säde, 1999

TIETOKIRJAT

- Antti Ruuskanen – Rättingin paikka, 2022
Jään lumo, 2016 (yhdessä Elina Paasosen ja Kaisa Viitasen kanssa)
Taitoluistelun lumo, 2010 (Paasilinna) (yhdessä Kaisa Viitasen kanssa)

NUORILLE

- Vihreän lohikäärmeen risteys, 2022
Kitara on rakkauteni, 1981
Ja äkkiä onkin toukokuu, 1976

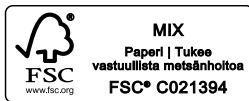
LEENA
LEHTOLAINEN

*Korkean
paikan
lumo*

TAMMI

HELSINKI

© LEENA LEHTOLAINEN JA TAMMI 2024

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-6241-3

PAINETTU EU:SSA

Kumppaneilleni korkeissa paikoissa

Prologi

Menin nuorena naimisiin, koska kuvittelin että avioliitto pelastaisi minut onnettomalta rakkaudelta. Kuinka väärässä olinkaan.

Kynä pysähtyi paperille, Riika nousi pöydän äärestä. Lause oli viimein lähtenyt hänen sisältään, mutta hän ei tiennyt miten se jatkuisi. Jos siitä tulisi laulun ydin, kenelle hän tekstiä tarjoaisi?

Kotitalon päädyssä olevan työhuoneen ikkunasta näkyi mäntymetsä. Oravat jahtasivat toisiaan lähimmän puun rungolla, talitiainen lennähti niiden tieltä. Hän ei tiennyt, leikkivätkö heiluhännät vai taistelivatko keskenään.

Paperille ilmestyneet virkkeet olivat pilkhdelleet mielessä aiemminkin, mutta hän ei ollut uskaltanut kirjoittaa niitä näkyviin. Ne vaativat jatkoa, mutta Riikan oli noustava kirjoituspöydän äärestä ja lähdeittävä päivätyöhönsä Björnvikin taidemuseoon. Hän kävi suihkussa, puki työvaatteet, siveli kasvoille meikkivoidetta ja harjasi ripsiin tummanruskeaa väriä. Sanoittaja R. Hallankukka muuttui asiakaspalvelija Riika Rummukaiseksi. Rutiinitkaan eivät saaneet häntä unohtamaan äskeisten virkkeiden painoa. Kuoriainen nakersi väärien tunteiden haurastuttamaa sydäntä.

Hän pyöräili pari kilometriä bussipysäkille. Kahden mutkan jälkeen metsämaisema muuttui peltoaukeaksi, jonka takana

alkoi rivitaloalue. Tuttu norjanhervikoira haukkui pihaltaan tervehdyksen. Se sai näiverryksen sisällä hellittämään hieman.

Bussi oli puolityhjä, ihmiset istuivat vaitonaisina, toisiaan vältellen. Riika katseli matkustajia ja mietti, mitä he juuri sillä matkalla tunsivat. Siten oli moni laulu lähtenyt syntymään: ilmeestä, satunnaisesta keskustelunpätkästä, kassista pilkistävästä sellerinvarresta. Tänään kaikki oli hiljaista ja harmaata kuin juuri ennen sateen alkua.

Hän jäi bussista ja käveli viimeiset sadat metrit Museolle. Ensimmäisenä hän näki rakennuksen kuusikulmaisen, vaaleanpunaisen tornin, joka oli yksi hänen lempipaikoistaan maailmassa. Vaikka se oli vain viisitoista metriä korkea, sen huipulla hän tunsu itsensä vapaaksi.

Koko talvena ei ollut tullut lunta, ruusupensaissa näkyi jo varhaisia lehdenkalkuja. Hän avasi oven ja alkoi kytkeä murtohälytintä pois päältä.

Mitä ihmettä, joku oli jo tehnyt sen!

Oliko hän seonnut päivissä? Museo avautui kahdelta, ja nyt oli varttia vailla. Ensimmäisen tunnin aikana ei yleensä ollut kuin muutama kävijä, eläkeläinen tai outoon vuodenaikaan lomaileva. Museon avaimia oli vain muutamalla ihmisellä ja kerran viikossa vaihtuvan hälyttimien koodin tunsivat ainoastaan työntekijät.

– Huhuu, onko täällä joku? hän huusi naulakkotiloihin ja WC:n suuntaan. Hiljentyi sitten kuuntelemaan mahdollista vastausta tai muita ääniä. Askelia, lattian natinaa, veden loisketta pesuhuoneessa.

Ei mitään.

Pitäisikö soittaa vartiointiliikkeeseen tai hätäkeskukseen? Ajatus murtovarkaan tai muun vaarallisen tyyppin kohtaamisesta sai jalat tärisemään. Reidet eivät tahtoneet totella, nilkat nuljuivat kuin olisivat olleet kumia. Olisiko parasta paeta?

Hän nappasi naulakosta asiakkaan unohtaman sateenvarjon ja pakotti itsensä menemään kokoelman arvokkaimman teoksen, Helene Schjerfbeckin Ebba Stenbockin muotokuvan luokse perimmäiseen huoneeseen. Tummapukuinen hahmo seiso i Ebban ankarien kasvojen edessä eikä tuntunut lainkaan kuulevan Riikan askeleita, vaikka Riikasta ne kopisivat kuin vastakengitetyn hevosen. Hän katsoi tarkkaan, poliisit kysyisivät kuitenkin tuntomerkkejä. Sitten hän muisti miehen tuoksen ja tunnisti suoran ryhdin.

– Otto! Mitä ihmettä sinä teet täällä? Milloin olet palannut Uudesta-Seelannista?

Mies käännähti ketterästi ja tuli halaamaan.

– Eilen. Tuli kiire ennen kuin rajat pannaan kiinni.

Riika ei voinut aavistaa, miten suurta muutosta Oton sanat merkitsivät.

I

I

– Puijon torni näkyy!

Olin tyytyväinen, että ennätin huutaa sanat ennen Siskoa. Isä oli keksinyt leikin, kun asuimme vielä Sonkarilla ja minä kyllästyin tunnin matkalla mummon luokse Kuopioon. Kun Puijon torni näkyi, ei enää ollut kauan perille.

– Tuolla sinä synnyit, isä muistutti lähes joka kerta, kun ajoimme keskussairaalan ohi. – Puijo on sinua vuotta vanhempi. Kuinkas monta vuotta se siis on?

Viisi, osasin sanoa kesänä jona muutimme Sonkarilta Kuopion itäpuolelle Arpikylään. Sieltä oli vähän pidempi matka mummolaan ja Irja-tädin luokse, mutta Puijo näkyi aiemmin, jo Kallansilloilta.

– Sisko, kuinka korkealla Puijon torni on? kysyin, vaikka olin varma, ettei Sisko muistaisi. – Sen huippu on 306 metriä merenpinnan yläpuolella. Ajattele! Äiti, voidaanko me tällä matkalla käydä siellä, kun nyt on kirkas ilma ja näkyy vaikka kuinka kauas? Sisko ei ole ikinä käynyt ylhäällä. Voidaanhän, äiti!

– Älä rumpata, äiti kivahti ja käänsi aurinkosuojassa olevan peilin esille että näkisi lisätä huulipunaa. Se oli kiiltävän vaaleaa ja tuoksui aikuiselle. Äiti suipisteli suutaan, matkin hänen eleitään.

– Tänään on aika tuulista. Katsotaan jos iltaan mennessä laantuu, isä puolittain lupasi.

– Meidän pitää käydä mummolan lisäksi Irja-tädin luona, äiti muistutti äkäisellä äänellä. Mummo oli äidin äiti, Irja-täti isän vanhin sisko, joka omisti pianon. Pompin ylös ja alas takapenkillä: ehkä saisin soittaa Irja-tädin luona edes vähän aikaa! Irja-tädin koko nimi oli Irja Sisko Fredrika, ja hän oli saanut nimensä molempien isoäitiensä mukaan: toinen oli ollut Sisko ja toinen Fredrika. Me hänen veljentyttärensä olimme perineet nimet. Isän mukaan Riika oli suomenkielinen muoto Fredrikasta. Minusta se olisi ollut paljon hienompi nimi kuin Riika.

Mummo oli tehnyt Siskon lempiruokaa, makaronilaatikkoa. Pidin minäkin siitä, mutta Sisko oli huono syömään ja sille piti keksiä mieleistä. En ollut malttaa istua pöydässä kun ajattelin Irja-tädin pianoa ja Puijon tornia. Ruuan jälkeen menin pihalle leikkimään. Vaahterasta oli putoillut neniä, keräsin niitä mekon taskuun ja kiipesin isän pään korkeudella olevaan oksanhaaraan. Lehdet levittäytyivät ympärille salapaikaksi, josta minua ei löytäisi kukaan. Kuvittelin olevani satakieli, isä oli kertonut, että se lauloi kaikkein kauneimmin ja sillä oli erilaisia ääniä. Laalaa, aloitin, tsiiptsiip, pampam, keksin uusia sävelkulkuja ja ääniteitä. Valo siilautui oksien läpi, sai lehtien värin kuultamaan. Kuulin mummon tulevan ulos ja huhuilevan minua. Vastasin livertelemällä.

– Jossain puussa se Riika taas laulelee, mummo sanoi.
– Muistatko sinä Helena, kun se istui potalla ja lauloi pitkät pätkät omiaan ennen kuin osasi edes kunnolla puhua? hän jatkoi äidille. – Ja oppi lukemaan nuotteja omia aikojaan isänsä koululta tuomasta vanhasta laulukirjasta. Ei meidän suvussa kukaan sellaista osaa, vaikka musikaalisia me Ollikaiset ollaankin.

Aloin laulaa itse sepittämäni Pahan mustan koiran laulua. Se asui Sonkarin kodin naapurissa ja puri minua kerran nilkkaan. Laulua se pelkäsi ja pysyi poissa. Minulla oli myös haisusillilaulu, joka kertoi Osuuskaupan pahasta hajusta sekä laulu äidin ihanasta kultamekosta. Ne kaikki olin keksinyt jo ennen Arpikylään muuttoa.

Isä ilmestyi puun alle ja ojensi kätensä. – Hyppää, niin mennään käymään Irja-täidin luona. Ei olla kauan niin ehdi-tään vielä Puijolle. Jookos?

– Joo! huusin ja heittäydyin hänen syliinsä. Isä tuoksui kahville ja sitruunasaippualle. Hän kiepautti minua pari kertaa ympäri niin että päässä pyöri kun laskeuduin maahan. Laitoin vaahteranenan kiinni kasvoihini ja vein yhden Siskolle.

Irja-täti asui kerrostalossa seuraavalla kadulla. Kodissa oli hienoja huonekaluja ja kultakoristeiset kahvikupit, koska tädin mies oli ollut rikas. Saimme Siskon kanssa mehua ja pullaa. Äiti ei ottanut kuin mustaa kahvia, hänen piti vahtia linjojaan. Irja-täti nyökytteli hyväksyvästi, kun kuuli sen. Istuin vähän aikaa aikuisten seurassa ja kerroin oppineeni seurakunnan kesäkerhossa, että Jeesus on lasten ystävä. Se sai Irja-tädin niin iloiseksi, että uskalsin pyytää lupaa soittaa vähän pianoa. Kun täti sanoi kyllä, juoksin toiseen huoneeseen, jossa oli keltainen plyysikalusto ja kattokruunu.

Musta jakkara oli liian alhaalla, ruuvasin sitä korkeammalle. Pianon kansi kiilsi niin, että näin siinä kuvani. Paksut saporot, nykerönenä, siniharmaat silmät. Avasin kannen ja ojensin sormen umpimähkään. Mikä sävel tulisi ensimmäiseksi? Ahaa, yksiviivainen e. Kokeilin, mitkä koskettimet soivat kauniisti yhteen, löysin sointuja, etsin tuttuja melodioita korvakuulolta. Jänis istui maassa oli helppo, lauloin mukana. Keksin että jänis joutuu ukkoseen, paukutin pianon matalia ääniä sitä kuvatakseni. Jänis parka oli aivan märkä, mutta

sitten aurinko armas kuivas satehen ja korkeat äänet kimal-sivat sen säteinä.

Äiti tuli sanomaan, että piti lähteä. Soittamisen lopettami-nen ei harmittanut niin paljon kuin yleensä, koska olimme menossa Puijolle. Tornin näkyi ajomatkan alussa, sitten se meni piiloon rinteen taakse. Mäki oli niin jyrkkä, että isä huudahti pelkäävänsä auton vierivän taaksepäin ja Sisko vikisi kauhusta.

– Isä hassuttelee vain, rauhoittelin Siskoa. Perillä pysä-köintipaikalla minuakin jännitti. Tornin oli läheltä katsottuna kamalan korkea, piti taivuttaa niskaa ihan taakse että näki sen kokonaan. Hississä vasen korvani meni lukkoon. Ylhäällä säntäsin parvekkeelle mahdollisimman lähelle kaidetta.

– Kylläpä täällä tuulee! äiti puuskahti ja jäi seinän viereen.
– Pidä Sisko isin kädestä kiinni ettei tuuli puhalla sinua alas metsään.

– Ihanko totta se voi viedä? Sisko epäili.

– No ainakin sinut tirriäisen, isä vastasi ja taputti Siskoa pyllylle. Sisko kihersi, hänestä oli mukavaa olla pieni söpö olento, joka ei jaksanut tarpoa marjametsässä ja sai vain istua mustikkamättäällä ja lappaa marjoja suuhunsa.

– Minua ei kyllä mikään tuuli pysty puhaltamaan pois, minä olen niin vahva! Nojasin kaiteeseen ja varvastin että näin alas. Talot olivat pieniä, autot hitaasti kulkevia tulitikku-laatikoita. Kallavesi hohti, pilvet heijastuivat siitä kuin uimassa olevat lampaat. Tuolla oli tori ja Kaupungintalon kellotorni, missä mummola? Näkyikö täällä Arpikylään saakka?

– Asuuko täällä joku? kysyin isältä kun minut oli viimein saatu takaisin hissiin. Kun olisin aikuinen, muuttaisin Puijon tornin vartijaksi ja ostaisin sinne oman pianon, jota soittaisin, kun turistit olivat lähteneet. Isä vastasi ettei. Jos halusin asua tornissa, minun piti ryhtyä majakanvartijaksi, hän vitsaili ja kertoi, että Suomen korkein majakka oli Bengtskär kaukana

meren keskellä. Hän lupasi näyttää tietosanakirjasta sen kuvan, kun pääsisimme kotiin.

Kotitaloa ja neljää samanlaista kolmikerroksista kerrostaloa kutsuttiin Tornitaloiksi, vaikka ne olivat Puijon torniin verrattuna ihan matalia. Meidän kotimme oli toisessa kerroksessa. Keittiön ikkunasta näkyi pihakeinuille, mutta meidän tyttöjen huoneesta kaukana siintävään metsään ja lukiolle saakka. Isä opetti osin siellä, ja vaikka hänellä oli lyhyt työmatka, vanhemmat säästivät omaan taloon. Nyt meillä oli vain kolme huonetta ja keittiö, isällä oli työpöytä makuuhuoneessa ja äiti korjasi aineita keittiön pöydän ääressä. Uudessa talossa saisin oman huoneen. Haaveilin että siellä olisi lepakkotuoli ja samanlainen katossänky kuin prinsessakirjoissa.

Toivoin melodikaa kuusivuotissyntymäpäivälahjaksi. Eihän se ollut mikään piano, mutta siinäkin olisi koskettimet ja sillä pystyisi soittamaan sointuja.

Syntymäpäivän aamuna heräsin jo puoli kuudelta. Arvelin, että lahjat olisi kätketty siivouskomeroon ja menin katsomaan. Minkä muotoisia paketteja siellä olisi? Tuossa oli jokin kirja, tuo pehmeä taisi olla uusi yöpuku ja tuo kova suorakulmio, onko se se!

Vanhempien makuuhuoneesta kuului mörähdys. Syöksyin lattialle enkä uskaltanut liikahtaa moneen minuuttiin. Tuijotin vaaleaa viirua sinikirjavassa räsymatossa ja rukoilin, ettei minua huomattaisi. Pelkäsin, etten saisikaan melodikaa, jos minut löydettäisiin kurkkimasta lahjakasaa ennen aikojaan. Torakahdin eteiseen, mutta lopulta sain ryömittyä takaisin meidän tyttöjen huoneeseen, jossa Sisko tuhisi mitään tietämättömänä. Puristin silmät tiukasti kiinni ja koetin nukkua. Olisiko melodika vihreä vai punainen? En tiennyt kumman halusin.

Heräsin kun perhe lauloi Paljon onnea vaan ja isä piti kädessään paketteja. Siskoa itketti, hänet oli herätetty liian varhain ja häntä harmitti, kun vain minä sain lahjoja. Avasin ensin muut paketit, koetin pitkittää jännitystä. Pitkulaisen paketin nauhat olivat hankalassa solmussa, joten repäisin paperia hieman. Jotain sinistä... Eikö siellä ollutkaan toivomaani soitinta? En enää malttanut olla huolellinen, vaan kiskoin lahjapaperin pois mitenkuten. Ja kyllä – se oli taivaansininen melodika, jossa oli kultaisia koristeita. Nostin sen huulilleni ja painoin matalinta c-kosketinta. Töttöröo, puhalsin. Sisko alkoi taas vollottaa.

Soitin koko päivän, silloinkin kun naapurin lapset tulivat meille syömään kakkua. Halusin näyttää kaikille taitoni. Alakerran Timo piteli korviaan ja Sisko muistutti ettei ruokapöydässä saanut soittaa. Yläkerran Eija alkoi lällättää, että minä olin vasta kuusi. Hän täyttäisi kesällä seitsemän ja pääsisi seuraavana syksynä kouluun.

– Osaatko sie lukea? kysyin kiukkuisesti.

– En mie vielä. Koulussa oppii, Eija vastasi. Hän oli laiha, kesakkoinen ja yleensä kiva. Miksi hän lesoi, nyt oli minun syntymäpäiväni?

– Mie osaan, ja osaan nuotitkin. Paljon on kuusi kertaa seitsemän?

Eija ei tiennyt, eikä edes Timo, vaikka hän oli jo toisella luokalla. Luettelin heille kaikki isän opettamat kertotaulut, kunnes äiti tuli sanomaan, että vieraiden piti lähteä. Tiska- tessa kysyin isältä, voisinko mennä kouluun vuotta aikaisemmin, sillä osasin jo lukea ja laskea. Isä rutusti lettiäni kivasti.

– Ei ihminen ole kovin kauan lapsi. Mutta voisihan se olla hyvä ajatus.

Astioiden kuivaamisen jälkeen menin takaisin soittamaan. Siskokin halusi kokeilla, mutta ei osannut edes Ukko Nooa,

vaikka kuinka koetin opettaa. Vasta vähän ennen nukkumaanmenoa tajusin, että melodikassa oli yksi vika. Sitä soittaessa ei voinut samaan aikaan laulaa.

Sain aloittaa koulun kuusivuotiaana. Eniten odotin pääsyä musiikkikerhoon ja petyin valtavasti, kun toisena koulupäivänä kuulin, että sinne otettiin vasta kolmasluokkalaista.

- Ihan epäreilua! valitin Eijalle, joka istui naapuripulpetissa.
- Miks siun pittää kaikkeen päästä heti? hän kysyi.

Mieleni kohentui kun opettaja kertoi, että eka- ja tokaluokkalaiset otettaisiin kuoroon jos he oppivat laulut ja omat äänet ulkoa. Osasin ainakin sata laulua. Jos minut herätettäisiin keskellä yötä ja pyydetäisiin laulamaan Koulutie tai Suvivirsi, selviäisin hienosti.

Kolme viikkoa koulun alun jälkeen kuoron ja musiikkikerhon johtaja Asko Ryhänen järjesti koelaulun kuoroon haluaville ensiluokkalaistille. Mietin millaisen mekon laittaisin että näyttäisin musikaaliselta. Minulla oli pitkät, vaaleanruskeat hiukset, jotka piti pitää letillä etteivät ne menisi takkuun. Saisinko laittaa niihin valkoiset rusetit ja ylteni vaaleansinisen pitsikaulusmekon, jota olin viimeksi pitänyt Irja-tädin syntymäpäivillä?

Äiti kielsi.

- Ei Ryhänen sinun vaatteitasi katso, kuuntelee lauluääntä vain, isä rauhoitteli.

Ryhänen oli ainakin viisikymmentä vuotta vanha ja vähän pelottava. Mutta kun aloin laulaa Koulutietä, hänen silmänsä syytyivät ja huulille levisi hymy.

- Osaatko lukea nuotteja? hän kysyi kun niiasin lopetettuani.

- Tietysti! Osasin jo ennen koulua.

- Ehkä teen poikkeuksen kohdallasi, vaikka yleensä en hyväksy ensiluokkalaista kuoroon, Ryhänen sanoi.

Pompin ulos musiikkiluokasta. Päivän aikana oli satanut, tie oli täynnä lätäköitä. Kauempaa näytti, että ne olivat pelkkää kuravettä, mutta läheltä katsottuna niistä heijastui hopeareunaisia pilviä, aivan kuin lätäkön alla olisi ollut ihmisiltä salattu maailma, johon pääsi kurkistamaan vain sattumalta.

Kuoro harjoitteli tiistaisin kolmelta tuntien jälkeen. Koulu tuntui erilaiselta, kun muut oppilaat olivat poissa. Kaksi isoa poikaa, toinen viides- ja toinen kuudesluokkalainen, soittivat kitaraa, parilla tytöllä oli viulu, yhdellä poikkihuilu ja nelosluokan Markulla sello. Vähitellen kävi ilmi, että he kaikki ottivat soittotunteja joko Ryhäselältä tai kanttori Kiiskiseltä ja hänen rouvaltaan, joka oli huilisti. Soittotunnit kuulostivat taivaallisilta. Opettaisikohan joku melodikkaa? Kysyin sitä Ryhäselältä.

- Se ei ole kovin musikaalinen soitin, hän vastasi kuivasti.
- Kannattaisi hankkia piano tai viulu.

Viulu oli kamalan vaikea soitin, mutta pianosta saatoin sentään unelmoida. Lainasin kirjastosta nuottikirjoja ja kopioin suosikkini vihreäkantiseen vihkoon. Nuottien kirjoittaminen käsin sai musiikin soimaan päässäni eri tavalla kuin niiden lukeminen paperilta. Miltähän oikeasta säveltäjästä tuntui, kun hän kirjoitti mielessään soivan musiikin muiden kuultavaksi?

Otin mielelläni sairastuneiden järjestäjänvuorot. Silloin sain olla välitunnit sisällä ja soittaa luokan urkuharmonia. Joskus, kun käytävästä ei kuulunut ääniä, uskalsin myös laulaa. Kukaan ei ollut kieltänyt musisoimasta, kun työt tuli tehtyä. Harmonia oli raskasta polkea, hengästyin laulaessani, mutta kuvittelin että se oli piano.

Musiikki vei minut toiseen maailmaan. Luokan seinät hävisivät, niiden tilalle rakentui valtava huone, jossa oli linnamainen katto ja ikkunat kauas merelle. Sävellajeilla

oli värit. C-duuri oli violetti, D-duuri keltainen ja a-molli syvän punainen. Ne toivat mieleeni mummolta saamani Sakura-merkkiset väriliidut, joita oli kahtatoista eri väriä. Rasian kannessa oli kukkiva kirsikkapuu ja lumihuippuinen tasalakinen vuori. Isän mukaan se oli Fuji, Japanin korkein paikka. Sen huippu oli 25 kertaa korkeammalla kuin Puijon tornin, ihan taivaassa. Japani oli toisella puolella maapalloa ja sanat kirjoitettiin siellä kummilla merkeillä. Sisko kinusi liituja lainaksi, mutta en antanut. Pentu katkoisi ne kuitenkin. Sisko meni rollimaan äidille.

– Älä ole itsekäs, saa toinenkin piirtää! äiti kivahti. Annoin muut liidut, mutta violetin ja syvän vihreän otin pois, sillä ne olivat kauneimmat värit. Ne kuuluivat vain minulle.

Ekaluokalla en kyllä oppinut muuta kuin syömään puolukkahilloa ja lyömään pesäpallomailalla. Onneksi sain lukea kirjaston kirjoja niin paljon kuin ikinä halusin. Kesäloman alettua matkustimme koko perhe Kuopioon tapaamaan mummoa ja muita sukulaisia. Vilkutin Puijon tornille, kun ajoimme sen ohi. Voisin mennä sen huipulle ilman vanhempia vasta kaksitoistavuotiaana, sen ikäinen sai käyttää hissiä yksin.

Mummolan lattialla selasin puhelinluetteloja. Myytäisiinkö nuottipaperia tavallisessa kirjakaupassa vai musiikkiliikkeessä? Paljonko se maksoi? Olin säästänyt viikkorahoista kolmekymppiä. Kun olimme lähdössä torille ja käymään haudoilla, pyysin päästä musiikkiliikkeeseen.

– Nuottikirjojako sinä? Eivätkö kirjaston riitä? äiti kysyi. Hän ei isän kanssa puuttunut lukemisiini ja tekemisiini, mutta hän selaili omituisesti katsellen kirjastosta lainaamaani Rauli Badding Somerjoen nuottikokoelmaa.

– Raijako sen sinulle antoi lainattavaksi? Äiti tunsu kaikki kirjaston työntekijät. – Eikö se kysynyt mitään?

Koskettava romaani yhden unelman
kuolemasta ja toisen syntymästä.
Ja rakkaudesta, joka muuttaa muotoaan
kuin elohopea.

Nuorelle Riikalle musiikki on suojavaöhyke. Ahdistavassa Arpikylässä sellaista tarvitaan, kun on vain muutama ystävä ja liian monta ihastuksen kohdetta, joista kukaan ei vastaa Riikan rakkaudenkaipuuseen. Haaveissa siintää laulajanura, onhan Riikalla poikkeuksellinen lauluääni.

Elämä ei kuitenkaan mene niin kuin lauluissa.

Aikuisena Riika kirjoittaa sanoituksia muille laulajille. Hän on päässyt pois pikkupaikkakunnalta, löytänyt rakkauden ja perustanut perheen. Mutta riittääkö se onneen?

9 789520 462413

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6241-3

PÄÄLLYS: MARKKO TAINA

PÄÄLLYKSEN KUVA: CLAUDE FRANCIS BARRY / BRIDGEMAN ART LIBRARY